

Arrest

nr. 160 455 van 20 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X
handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers
van hun minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van respectievelijk Oekraïense en Russische nationaliteit te zijn, in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 23 oktober 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 september 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 17 november 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 december 2015.

Gelet op de beschikking van 18 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Inzake de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag van 23 september 2015 in hoofde van S.V. en de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag van 23 september 2015 in hoofde van O.G.

Met toepassing van artikel 39/57, § 1, tweede lid, 3e van de vreemdelingenwet moet het in artikel 39/2 van dezelfde wet bedoelde beroep bij verzoekschrift worden ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het gericht is.

In het onderhavige geval is de kennisgeving van de bestreden beslissingen gebeurd op 28 september 2015. Het verzoekschrift, verzonden bij aangetekende brief van 23 oktober 2015, is ingediend buiten de wettelijke termijn.

Het in het verzoekschrift aangevoerde betoog hieromtrent doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

Het beroep inzake voormelde beslissingen komt derhalve onontvankelijk voor.

2. Inzake de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 23 september 2015 in hoofde van R.S.V.

2.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat (i) in het kader van de eerste twee asielaanvragen van zijn ouders een weigeringsbeslissing werd genomen vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze beslissingen in beroep telkens bevestigd werden en ze in het kader van hun huidige, derde asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten, (ii) niet aannemelijk werd gemaakt waarom het loutere feit dat verzoeker de Oekraïense taal niet spreekt in zijn hoofde aanleiding zou geven tot een intentionele bedreiging van zijn leven, vrijheid en/of fysieke integriteit bij een eventuele vestiging in Oekraïne, (iii) het feit dat zijn vader eventueel zou moeten deelnemen aan het gewapend conflict in Oekraïne en hij daardoor van huis weg zou zijn, geen intentionele bedreiging van verzoekers eigen leven vrijheid en/of fysieke integriteit inhoudt, en (iv) het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich onvoldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot voormelde vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen. Hij komt immers niet verder dan het poneren van een vrees voor vervolging, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal.

Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, kan, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, Ireland t. Verenigd Koninkrijk, 18 januari 1978, § 162). Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, [http://curia.europa.eu RvS 25 september 2002](http://curia.europa.eu/RvS), nr. 110.626). Verzoeker verwijst ter zake naar informatie aangaande de algemene veiligheidssituatie in Oekraïne, doch slaagt er niet in deze informatie op zich te betrekken. Het verwijzen naar algemene informatie op zich volstaat niet om het hoger beschreven risico aan te tonen. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Verzoeker brengt evenmin elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De door verzoeker geciteerde rechtspraak van deze Raad, betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

In de verweernota stelt verweerder nog vast dat een kopie van het standpunt van het UNHCR ontbreekt in het administratief dossier van verzoeker en voegt deze in bijlage bij zijn verweernota (bijlage 1).

2.2. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

2.3. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 november 2015, stelt de raadsman van verzoekende partijen dat zij wenst uit te leggen op welke wijze de fout is gebeurd waardoor de verzoekschriften in hoofde van S.V. en O.G. laattijdig werden ingediend. Zij licht toe dat de laattijdigheid te wijten is aan een vergissing en zij beroep heeft ingediend voor alle drie omdat het asielrelaas van de zoon verbonden is met dat van zijn ouders. Verzoekende partijen stellen dat de verwijzing naar de actuele situatie niet werd toegevoegd aan het administratief dossier en wijzen er op dat in de nota van UNHCR (p. 15-17) gevoegd bij de nota van de verwerende partij gesteld wordt dat het intern vestigingsalternatief individueel moet bekeken worden wat *in casu* niet is gebeurd.

4.2. Het betoog van de raadsvrouw van verzoekende partijen, die uitdrukkelijk erkent en bevestigt dat het beroep tegen de beslissingen in hoofde van S.V. en O.G. tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag laattijdig werd ingediend, dat de laattijdigheid te wijten is aan een vergissing en zij beroep heeft ingediend voor alle drie omdat het asielrelaas van de zoon verbonden is met dat van zijn ouders, doet op generlei wijze afbreuk aan de vaststelling dat het beroep tegen de

bestreden beslissingen genomen ten aanzien van S.V. en O.G. werd ingediend buiten de wettelijke termijn voorzien in artikel 39/57, §1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet en derhalve laattijdig is.

De termijn vervat in voormelde bepaling van de vreemdelingenwet is van openbare orde en moet strikt worden toegepast. De strengheid van de wet kan worden gemilderd in geval van overmacht. De Raad is van oordeel dat er te dezen evenwel geenszins sprake is van overmacht. Overmacht kan immers slechts worden aanvaard onder de dubbele voorwaarde dat, enerzijds, een onoverkomelijke gebeurtenis aanwezig is waarop verzoekende partijen geen vat hadden en waardoor zij niet tijdig beroep konden instellen en dat, anderzijds, verzoekende partijen al het mogelijke hebben gedaan om het voorval te vermijden, zodat het niet tijdig instellen van het beroep niet mag te wijten zijn aan een fout in hun hoofde; het volstaat derhalve niet dat de ingeroepen omstandigheid "onoverkomelijk" is, zij moet bovendien "onvoorzienbaar" zijn" (RvS 11 mei 2006, nr. 158.609). De raadvrouw van verzoekende partijen geeft *in casu* echter zelf expliciet aan en toe dat het hier om een vergissing (in haren/hun hoofde) gaat. Aldus betreft het hier geen geval van overmacht.

Bijgevolg is het beroep tegen de beslissingen in hoofde van S.V. en O.G. houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag onontvankelijk wegens laattijdigheid.

4.3. De kritiek bij monde van de raadsvrouw van verzoekende partijen, voor zover deze gericht is tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen ten aanzien van derde verzoekende partij R.S.V., dat de verwijzing naar de actuele situatie niet werd toegevoegd aan het administratief dossier, mist feitelijke grondslag, aangezien de informatie omtrent de actuele situatie waar in de bestreden beslissing naar wordt verwezen wel degelijk als bijlage aan het administratief dossier werd gevoegd (AD eerste verzoekende partij, map 10, 'landeninformatie', COI Focus 'Oekraïne - actuele situatie voor etnische Russen en/of Russischsprekenden op het gebied van taal en veiligheid' d.d. 19 maart 2015 en COI Focus 'Ukraine - situation de sécurité en Ukraine (sauf Crimeé et provinces de Donetsk en Lougansk)', d.d. 7 september 2015). Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze informatie en zij werpt er geen ander licht op.

Betreffende de argumentatie van verzoekende partij dat in de nota van UNHCR (p. 15-17) gevoegd bij de nota van de commissaris-generaal gesteld wordt dat het intern vestigingsalternatief individueel moet bekeken worden en dit *in casu* niet is gebeurd, wijst de Raad erop dat er *in casu* geen toepassing wordt gemaakt van een intern vestigingsalternatief zodat haar betoog en verwijzing dienaangaande naar voormelde nota niet dienstig of relevant is.

UNHCR stelt in de betreffende nota (International Protection Considerations related to developments in Ukraine - Update III, d.d. september 2015) dat elke asielaanvraag op eigen merites en individuele basis moet worden beoordeeld, hetgeen *in casu* geschiedt. Derde verzoekende partij toont echter niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tegen de beslissingen genomen in hoofde van de eerste en tweede verzoekende partij wordt verworpen.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de derde verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de derde verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS